

COCKTAIL MOLOTOV

Eu îi spuneam Boabă pentru că îl chema Emil, ca pe Bobu, șeful băieților cu ochii albaștri. De fapt, avea și el ochii tot așa, dar pe bune. Un alt motiv pentru care l-am botezat astfel, era și faptul că îi plăcea, ca și celuilalt, șeptica. Juca mereu cu contabilul șef și cu președintele de la cooperativa la care lucra, pe 10 lei partida, și se lăsa bătut de fiecare dată când era vorba să fie trecut la vreo primă sau la un alt chilipir.

Chiar și când era în câștig le dădea banii înapoi; zicea că au jucat așa, de distracție, că miza era doar de formă ca să le dea palpitații, și ei se făceau că îl cred.

Ne-am împrietenit la scurtă vreme după ce m-am mutat la el în bloc și porecla a venit de la sine. Era un fel de șef de cadre și în funcția asta nu se putea să nu cîrpești o lecuță pe la tovarăși măcar așa, benign, fără să faci prea mult rău. Bă, i-am spus odată, după ce ne cunoscusem mai bine când o luasem amândoi puțin pe ulei la un zaiabăr adus de mine de la țară, bă, am auzit că te transferi de la voi, de la SPORU, la altă cooperativă la OCHIUL ȘI TIMPANUL. Ția fac prelucrări prin așchiere și au nevoie de un turnător frunțas pe ramură. Du-te, bă, că și așa faci aici ore suplimentare degeaba, că la ăia se plătește bine. Nu auzisem, de fapt, nimic, asta era așa o goangă de la mine, dar el m-a ascultat cu atenție, a tăcut

câteva minute, după care a luat paharul de pe butoiul de varză și l-a trănzit de peretele boxei de la subsol, că acolo ne făceam veacul, și a ieșit fără să spună nici un cuvânt. S-a uitat doar din ușă la mine cu o privire, cum să-i spun, așa oțetită și trei zile nu ne-am vorbit de loc. De fapt, mai mult ne-am ocolit unul pe altul, fiecare se considera vinovat în sinea lui de ieșirea avută; mie cel puțin îmi părea categoric rău, dar apoi am dat la pace, așa tacit, și ne-am reluat prietenia.

Cea ce vă povestesc s-a întâmplat pe parcursul ultimilor ani, amintirile s-au mai estompat între timp, pe unele chiar le încurc bine, dar sigur e că am rămas prieteni și tot sigur e că prietenia noastră a fost alimentată de pahar. Acum nu vreau să credeți că eram niște bețivani care se căutau unul pe altul să-și țină companie la o țarie, departe de noi gândul ăsta, dar la câteva zile odată tot o făceam, Vreau să spun că fie îl sunam eu sau îmi bătea el cu pumnul-n perete că eram vecini; seara mai ales, coboram la subsol și începeam „să croșetăm” nu prea mult atât cât să-i stea omului bine. Povestea cu croșetatul era mai veche și a devenit așa, un fel de cod al nostru de când m-a trimis nevastă mea să-i aduc de la boxă niște andrele groase pe care le ținea într-o cutie, iar eu, când am coborât, am dat de Boabă pe scări și am

uitat să mai vin. Când a apărut nevastă-mea cu o falcă în cer și una în pământ ne-a găsit cu paharele în mână. Ella n-a apucat să deschidă gura că Boabă s-a și întors spre ea făcând un semn seniorial cu mâna către mine că, adică să stau liniștit și să tac, și a răspuns candid la întrebarea ei nerostită încă, Ce să facem, doamnă, croșetăm și noi, așa ca băieții!

Hosbânda mea nu s-a putut abține și a început să râdă, și-a luat andrelele iar noi am rămas să croșetăm mai departe. De fapt ca să mă înțelegeți mai bine, eu nici nu prea mă omor cu vinul deși m-am născut în podgorie, la rădăcina butucului, cum îi plăcea lui Boabă să-mi spună. Sunt leșinat după bere, de aia nemțească, acum, după revoluție, e peste tot, dar atunci abia o găseam pe a noastră la un lactobar prăpădit unde stăteam la coadă cu schimbul câte o oră pentru o halbă plină de un lichid gălbui fără pic de spumă

-Bine că e măcar rece, comenta sarcastic Boabă, că altfel credeam că bem pipi de panteră! Când era supărat pentru că așteptase prea mult licoarea jinduită și dacă mai era și caldă schimba placa:

-Bă azi au modificat sortimentul, nu mai au pipi, au adus pișatul bouului!

Pipi, nepipi, sugea berea până la ultimul strop, așa ca să se scurgă ochii fetelor după mine, cum spunea tot el. Avea tot felul de zicale de astea haoase pe care le plasa la momentul potrivit și asta îl făcea în ochii multora un tip simpatic. Parcă-l aud și acum, după câte o partidă prelungită de septic, când se lăsa jecmănit de bună voie, cum se lamenta zâmbind strâmb în boxă, în timp ce golea pahar după pahar:

-Bă, iar m-au lăsat ăștia cu dinaintea goală!

Altfel nu era prost de loc, avea și câțiva ani de filo făcuți la ff, pe care îi întrerupsese, naiba știe de ce. Visul lui era să devină ziarist, era chiar corespondent voluntar la un ziar local, dar pentru asta, trebuie studii la Fănică Patriotul, cum îi spunea el umblând la cutia cu snoave, Academiei Ștefan Gheorghiu.

Și uite așa curgeau serile noastre de croșetat și eu aproape că uitasem ce se zvonise despre el, că are stele pe maieu, ba chiar începusem să ne spunem și bancuri cu Leana și cu Nicu, mai mult eu, mai puțin el, dar cum am văzut că nu pătesc nimic, am continuat în voie. O dată doar m-a avertizat, așa într-o doară, bă, ai grijă și nu mai spune de astea la telefon, că nu se știe... A lăsat atunci vorba suspendată, dar cuvintele au trecut pe lângă mine fără să le bag în seamă. Seara în pat, i-am povestit totuși Ellei care s-a grăbit să mă certe: Vezi ți-am mai spus eu să fii atent ce vorbești, că telefoanele sunt ascultate, dar discuția s-a oprit aici, fără ca nici unul din noi să se întrebe de unde aflase Boabă despre toate astea

Nu era de loc zgârcit și, când îi venea rândul la zar, dădea fără să se codească. Într-o toamnă am băgat împreună aerul într-o damigeană de tescovină de cinci litri, în vreo trei zile, cu spor și har cum spusese el, când îi scosese cepul. Mie nu prea mi-a plăcut, meseriașul îl greșise, rachiul era puțin cam afumat dar la el mersese uns. Atunci i-a venit ideea cu Bloody Mary. V-am spus că nu era așa un oarecine, avea ceva cultură în mansarda aia a lui acoperită de o clăie de păr creț și blond.

-Hai să facem un BM, un cocktail, a spus când m-a văzut că strâmb din nas. Are soacră-mea, niște bulion de roșii, la sticlă, îl amestecăm cu tescovina și să vezi că o să-ți placă. N-a fost chiar așa, dar ăsta a fost începutul și astfel a intrat în viața noastră sângeroasă de Mary.

Cu timpul, mă obișnuisem cu ea și, când eram pe tușe cu băutura de la țară sau cu banii, înainte de chenzină, cum era pe atunci, cotizam amândoi și luam o votcă Cristal de juma de kil cu care ne retrăgeam la subsol, unde rezerva de bulion a soacrei lui Boabă începuse să scadă simțitor. De altfel, chestia asta a provocat și un pui de scandal la el în familie pe care l-am stins însă încă din fașă, aducându-mi și eu obolul cu o sticlă de suc de roșii, de la Alimentara

Timpul trecea lent, anotimp după anotimp, și mica noastră asociație croșeta liniștită ajutată uneori și de un vecin mai pricopsit, unu Zâmbroianu șeful unei echipe de băieți buni la toate care puneau, pe bani puțini pentru ei, dar pe comenzi mari pentru el, gresie și faiantă, furată de pe șantiere, în casele unor barosani de la partid și de pe la syndicate, sau pe la câte un polițai cu care era în cârdășie. Când termina o lucrare seara târziu, scotocea prin boxa lui și apărea așa din senin, ca o fantomă, cu o sticlă de coniac Milcov sau de mai știu ce altă băătură mai specială, de aia de care beau boierii cum îi plăcea lui să spună. Odată a adus două sticle de Murfatlar și o friptană de porc pe care am făcut-o pe grătar în spatele blocului Era fericit avea o comandă mare la șeful unei carmangerii și vorba lui, se merită Șefu, că măcelarii ăștia e plini de bani, dă-i dracului. Am dat și la cine trebuie, dar mi a rămas și mie. Evenimente de astea erau însă tot mai rare și Zâmbroianu aproape că dipăruse în decor la începutul sezonului rece, când de obicei ăștia din construcții începeau mai degrabă să se tragă spre casă Era spre sfârșitul toamnei lui 89, începuse să se limpezească tulburelul, se terminase practica agricolă și în curând începea și școala de adevăratelea.

-Ei domn profesor, a ricanat atunci Boabă, s-a terminat de furat ce mai era de furat din agricultură, restul n-are decât să putrezească pe câmp! Cât must ai cărat toamna asta acasă?

Nu i-am zis nimic, știa și el, cum știa toată lumea de altfel, că atunci când eram la recoltat cu elevii, mai aranjam și noi blatul pe la câte o cramă pentru câte un bidon, două să ne ajungă măcar până la sărbători. Făceam asta de ani de zile, și de fapt profita și el pentru că și generozitatea mea în ale croșetatului depindea de numărul de bidoane din dotare. Le vedea și el aliniat uneori în boxă, înainte de a le goli și mă atinge ușor cu una de ale lui:

-Ia uite, bă, ne culturalizăm, am trecut la marea literatură sovietică, Șocolov, Bidonul liniștit în 4 volume!

Bineînțeles că știa să spună corect totul, dar ăsta era stilul lui și gata.

De data asta însă treburile merseră prost, nimerisem la un fermier cărpănos, șeful lotului se certase cu el, fusesem și eu bolnav o săptămână așa că numărul volumelor lui Șocolov scăzuse simțitor.

Nu-i nimic, m-a consolată atunci Boabă, în loc să

croșetăm, o să jumulim mai des cocoșul. Chestia cu jumulitul cocoșului era tot o găselniță de a lui de dată mai recentă. Citisese într-un dicționar, definiția și se grăbise să mi-o comunice în aceeași seară:

– Auzi, fratele meu alb, nici nu-mi trecuse prin cap că ce bem noi, cocktailul ăsta înseamnă, în engleză, coadă de cocoș. Asta pentru că e făcut din mai multe băuturi de culori diferite. Va să zică atunci când noi o sugem pe Mary, de fapt îi jumulim cocoșul, a conchis el. Am râs și de atunci repertoriul nostru s-a îmbogățit, când nu croșetam, jumuleam cocoșul.

Asta am făcut-o mai des la sfârșitul lui Decembrie, înainte de lovituție, dar am rămas fără partener timp de câteva zile tocmai în momentele alea critice când Boabă fusese de negăsit și la fel și după aceea. Mai târziu am aflat că la început fusese mobilizat pe loc la sediu, se pare că datorită funcției, iar mai apoi stătuse ascuns, o vreme așa, pentru orice eventualitate, cum a spus chiar el atunci când a reapărut. Cu mult mai târziu unii au afirmat că se ascunsese de fapt, ca să scape după ce fusese fugărit de salariați prin curtea instituției. Adevărul nu l-am aflat însă niciodată și pentru mine nu are nici azi vreo importanță.

Atunci, în seara aceea, eram din nou împreună, la mine acasă. Reapăruse, cum am spus, imediat după ce Odioasa Dictatură și Sinistra sa Soție, o expresie memorabilă care i-ar fi putut aparține, își luaseră zborul de pe clădirea comitetului central al partidului, către eternitate. Acum fuseseră arestați și Televiziunea Română Liberă ne țintuise până târziu în noapte în fața ecranelor, așteptând să vedem desfășurarea procesului și sentința. Trecuse de miezul nopții, doamnele noastre făcuseră al treilea rând de cafele, iar noi, ca să ne umplem timpul, croșetam de zor. Eram la a treia sticlă de molan rouge, adus de el, dar îmi amintesc că sentința am sărbătorit-o cu șampanie de la mine.

Boabă era din nou pe cai mari, făcuse ce făcuse și intrase într-un FSN-eu local și acum jubila. Doamnele se duseseră să-și culce copiii care nu închiseseră nici ei un ochi până atunci și ne lăsaseră în plata domnului. Am mai discutat vreme de o sticlă pe care a scos-o ca un prestidigitator din neant, am mai băut o cafea și am mâncat, ca să ne mai dregem, castraveți murați cu pâine. Eram machiți binișor, când ne-am decis să sărbătorim evenimentul arborând tricolorul. Aveam cheia de la uscător unde el, care era șef de scară, ținea steagurile. Când am intrat am constatat uimit la lumina lanternei, că cel roșu dispăruse, iar tricolorul avea deja stema decupată. Era clar că Boabă se pregătise din timp pentru tot ca să ia caimacul și mie nu-mi mai rămăsese nimic de făcut. Prinsese steagul și îl înfășurase în jurul lancei, când mi-a venit ideea. Și aveam cu ce s-o realizez.

– Boabă, i-am spus, trebuie să dăm onorul la drapel! S-a uitat la mine pe jumătate mirat, pe jumătate întrebător. Ochii lui albaștri la lumina lanternei își pierduseră strălucirea se mătuiseră și asta pentru mine însemna că ori gândește profund, ori e beat. În clipa aceea, era numai beat. V-am spus că îl cunoșteam bine și știam că nu o să fie în stare să mă refuze:

– Boabă, i-am spus din nou, un ultim pahar în cinstea

evenimentului, hai să jumulim cocoșul, în fața steagului! Nu am mai așteptat să-mi răspundă, știam că înțelesese ce vreau, așa că am tăiat-o direct spre apartament. Ușa rămăsese descuiată, m-am îndreptat spre bucătărie și am deschis frigiderul, unde Mary mă aștepta. Am amestecat vodca cu sucul de roșii, mai mult vodcă decât suc, și am plecat spre ușă agitând sticla prin aer, ce mai, voiam să fiu un barman perfect! Boabă mă aștepta lângă prag, mi-a pasat tricolorul, a înșfăcat sticla și a sorbit îndelung. Am vrut să i-o iau, dar nu i-a dat drumul. A început să urce aproape alergând scările și până la etajul patru cred că a mai tras o dușcă, două.

Acolo am rezemat steagul de perete, m-am cățărat pe scărița de metal, am împins chepengul și am ieșit pe terasa blocului. Luna lumina ca ziua și aerul rece m-a făcut să mă cutremur. Uitasem să luăm ceva gros pe noi, dar era prea târziu, prin trapă a apărut mai întâi drapelul, apoi s-a strecurat șovăind silueta mătăhăloasă a lui Boabă. Mintea mi se mai limpezise, așa că am desfășurat grăbit pânza și, prin gaură, l-am văzut apropiindu-se împleticit de balustradă. Ținea în mâna dreaptă ridicată spre cer sticla și a chuiat încercând să facă cu degetele rămase libere semnul știut:

– Victorie!

Atunci la un bloc distantă de noi, de pe clădirea telefoanelor cea mai înaltă din ora, s-a ridicat umbra unui soldat, undeva prin dreptul antenei și o voce de adolescent înspăimântat a străpuns noaptea:

– Mă, nenorociților, plecați, mă, de acolo că vă împușc și muriți ca proștii!

Drept răspuns Boabă a chuiat din nou agitând sticla frenetic, apoi a încercat cu cealaltă mână să-i scoată dopul. Vocea adolescentină a încercat din nou să spună ceva, dar încercarea a fost oprită din întuneric de o altă voce mai autoritară:

– Împușcă-l, Vasile ce stai, a ordonat vocea.

– Vasile a șovăit o clipă, dar vocea autoritară a continuat și cuvintele au sfâșiat ca un cuțit liniștea nopții

– Împușcă-l, dobitocule, că teroristul ăsta ne omoară, are în mână un cocktail Molotov.

– Traaaage!

